

Uti **putr** är **p** en vänderuna **q**.

Det kan icke avgöras, huruvida **iuar** skall uppfattas som *Ivar* eller *Jōar*, men då *Ivar* enligt Lundgren, *Personnamn*, mest förekommer i Dalarne, Norrland, Skåne och Finland och på *Joar* talrika exempel anföras från Östergötland, synes det sannolikare, att **iuar** skall återgivas med *Jōar*.

Ristningen **anari** kan icke omedelbart återgiva något namn utan måste liksom det följande **putr** vara lönnskrift. Genom en omställning erhålles av **anari** namnet ***ainar** *Ēnar*. Ristningen **putr** måste utgöra ett släktskapsord, och jag antager det föreställa ***brup**, en förkortning av ordet 'broder', jfr förkortningen **brup** 'bröder' Ög. 128, Linköping. Uti ***brup** har **b** uttryckts genom **t**, runan före **b** i runraden, liksom **airfb** = **sakum** m. m. Rök, för **r** har **R** begagnats och slutligen har ordningsföljden mellan **br** och **up** omkastats, varvid ristaren dock genom vänderunan **q** givit en antydning om att det skall läsas **up** och icke **pu**. Från medeltida handskrifter anføres en dylik omvändning av stavelser av W. Wattenbach, *Anleitung zur lateinischen Palaeographie*, 4. Aufl., Leipzig 1886, s. 12—14, i det för *Arnulfus* skrives *fusnular*.

Inskriftens transskription är alltså sannolikt följande:

Jōar rēsti æftir Ēnar brōður sinn, dræng gōðan.

Översättning: Joar reste (stenen) efter Enar, sin broder, en god kämpe.

131. Heda kyrka, Lysings hd.

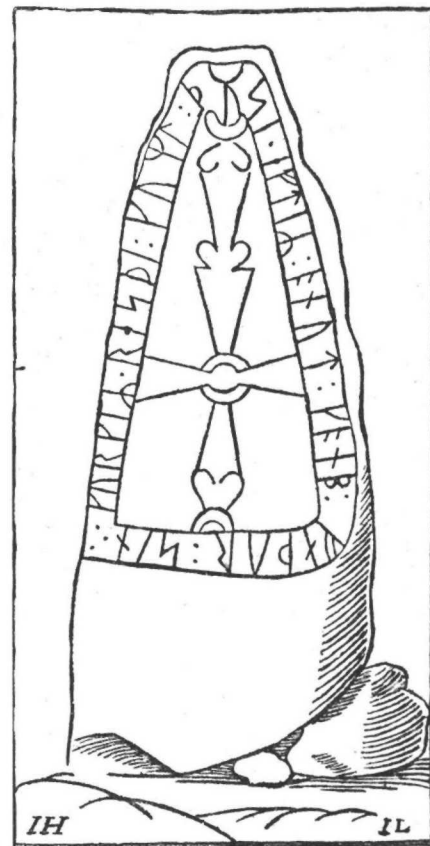
Pl. XLII. Fig. 3.

Litteratur: B. 917; L. 1193; W. 200; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 615; P. A. Säve, *ATS*, I, s. 117; *Reseberättelse*; C. F. Nordenskjöld, *Reseberättelse* 1873, II, s. 26, teckning; E. Irfors, *Ostrogothia sacra*, s. 1, teckn.

Runstenen sitter inmurad i kyrkans östra yttervägg på södra sidan om koret, 1,87 m från marken, där P. A. Säve fann den 1861, tidigare stod den på kyrkogården.

Ämnet är granit. Höjden är 2,10 m, bredden över korsets kärna 72 cm, slingans bredd 11—13 cm.

Inskriften börjar med en punkt 3,5 cm nedifrån, vadan en övre prick knappast funnits. Tillsammans med kolon uti inskriftens slut bildar denna punkt ett triangelformigt skiljetecken, jfr det efter **kuml**. Första namnet är **purkir** *Porgēr*; namnets alla runor äro bortslagna upptill, mest **pur**, varför **p** kunnat läsas som **k**, bistaven utgår på **p** 3,5 cm nedifrån, på **k** goda 4 cm och böjer på **p** uppåt, läsningen **p** är alltså säker. Efter **purkir** finnes en punkt 3 cm nedifrån, som antagligen är nedre punkten i ett kolon. I **kuml** utgör **m** en övergångsform mellan Φ och Υ ,

B. 917.

